

ದೇಹದಾನದ ತಿಬಿ, ಕಿತ್ತುತಿನ್ನುವ ಗಿಡುಗ ವೈರುಧ್ಯಗಳ ಸುಳಿಯಲ್ಲಿ ಆಧುನಿಕ ಭಾರತ

ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳ ದೇಹವನ್ನು ಛಿದ್ರಗೊಳಿಸುವ ಪೈಶಾಚಿಕ ಕೃತ್ಯಗಳು ಒಂದೆಡೆ. ತಮ್ಮ ದೇಹದ ಭಾಗವನ್ನೇ ದಾನ ಮಾಡುವವರ ಯುವಹೃದಯವಂತಿಕೆ ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ. ವಿರೋಧಾಭಾಸದ ಈ ಮಾದರಿಗಳು ವರ್ತಮಾನದ ಭಾರತವನ್ನು ಸಂಕೇತಿಸುವಂತಿವೆ. ನಮ್ಮ ನಾಗರಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆಗೊಡ್ಡುವಂತಿವೆ.

ಈಶ್ವರ

ತೊಡೆಯ ಮಾಂಸವನ್ನು ನೀಡುವ ಮೂಲಕ ಗಿಡುಗದಿಂದ ಪಾರಿವಾಳವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿದ ತಿಬಿ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಿದ್ದು ಪುರಾಣದ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಕಥೆ. ತಿಬಿಯದು ಪುರಾಣಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತವಾದ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವೇನಲ್ಲ. ಈಗಲೂ ತಿಬಿಯನ್ನು ಹೋಲುವವರು ಅಲ್ಲೊಬ್ಬರು ಇಲ್ಲೊಬ್ಬರು ಕಾಣಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಂಥ ಹೃದಯವಂತರಲ್ಲೊಬ್ಬರು, ದೇವನಹಳ್ಳಿ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಮಂಡಿಬೆಲೆ ಗ್ರಾಮದ ಶಿವರಾಜು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ರಸ್ತೆ ಅಪಘಾತದಲ್ಲಿ ತಲೆಗೆ ಪೆಟ್ಟು ಬಿದ್ದು ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಸೇರಿದ್ದ ಇಪ್ಪತ್ತಾರು ವರ್ಷದ ಶಿವರಾಜು, ತಾನು ಬದುಕುಳಿಯುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದು ತನ್ನ ಹೃದಯ, ಮೂತ್ರಪಿಂಡ ಮತ್ತಿತರ ಅಂಗಗಳನ್ನು ದಾನ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಜೀವಂತವಿದ್ದಾಗ ಮನೆಯನ್ನು ಬೆಳಗಿದ ಮಗ, ಸಾವಿನ ನಂತರವೂ ಎಂಟು ಜನರ ಬದುಕಿಗೆ ಭರವಸೆಯಾಗಿರುವುದು ಶಿವರಾಜು ಪೋಷಕರಿಗೆ ದುಃಖದಲ್ಲೂ ಅಭಿಮಾನದ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ.

ಸಾವಿನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೂ ಪರೋಪಕಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುವವರ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಹರೀಶ್ ನಂಜಪ್ಪ ಎನ್ನುವ ಯುವಕನನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. 2016ರಲ್ಲಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ನೆಲಮಂಗಲದ ಬಳಿ ಭೀಕರ ರಸ್ತೆ ಅಪಘಾತಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾದ ಹರೀಶ್ ಅವರ ದೇಹ ತುಂಡಾಗಿತ್ತು. ಸುತ್ತುವರೆದಿದ್ದ ಜನ ಗಾಯಾಳುವನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಸಾಗಿಸುವ ಬದಲು ಮೊಬೈಲುಗಳಲ್ಲಿ ಫೋಟೊ ಕ್ಲಿಕ್ಕಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಬಿಜಿಯಾಗಿದ್ದರು. ಕೊನೆಯುಸಿರೆಳೆಯುವ ಮುನ್ನ ಹರೀಶ್ ತಮ್ಮ ದೇಹದ ಅಂಗಾಂಗಗಳನ್ನು ದಾನ ಮಾಡುವ ಆಸೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದರು. ದೇಹ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಗಾಸಿಗೊಂಡಿದ್ದರಿಂದಾಗಿ ಅವರ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಹರೀಶ್ ಪ್ರಕರಣದ ನಂತರ ಅಲ್ಲೊಬ್ಬರು ಇಲ್ಲೊಬ್ಬರು ತಮ್ಮ ದೇಹದ ಅಂಗಾಂಗಗಳನ್ನು ದಾನ ಮಾಡಲು ಮುಂದಾಗುವ ಘಟನೆಗಳು ವರದಿಯಾಗುತ್ತಿವೆ.

ಹರೀಶ್, ಶಿವರಾಜುವಿನಂಥ ಯುವಕರು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿರುವ ಮಾನವೀಯತೆಯ ಮಿಣುಕು ಹುಳುಗಳಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಅಂತಃಕರಣ ಕಲಕುವ ಘಟನೆಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಪೈಶಾಚಿಕ ಕೃತ್ಯಗಳೂ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನಾವು ಮರೆಯಬಾರದು. ಅಂಗಾಂಗ ದಾನದ ಮೂಲಕ ತನ್ನ ಸಾವನ್ನು ಹೊಸಹುಟ್ಟಾಗಿಗೊಂಡ ಶಿವರಾಜುವಿನ ಹೃದಯವಂತಿಕೆಯ ಘಟನೆಯ ಆಸುಪಾಸಿನಲ್ಲೇ ಉತ್ತರಪ್ರದೇಶದಿಂದ ವರದಿಯಾಗಿರುವ ಫೋರ ಕೃತ್ಯವನ್ನೂ ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಆರು ವರ್ಷದ ಕಂದಮ್ಮನ ಮೇಲೆ ಸಾಮೂಹಿಕ ಅತ್ಯಾಚಾರ ಎಸಗಿ, ಶ್ವಾಸಕೋಶ ಬಗ್ಗಿದು ಕೊಂದಿರುವ ಘಟನೆ ಮಾನವೀಯತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ನಂಬಿಕೆಯುಳ್ಳವರನ್ನು ಬೆಚ್ಚಿಬೀಳಿಸುವಂತಹದ್ದು. ನಡದಷ್ಟು ಕಂದಮ್ಮನ ದೇಹದಿಂದ ಶ್ವಾಸಕೋಶವನ್ನು ಹೊರಗೆ ತೆಗೆಯಲಾಗಿರುವ ಪ್ರಕರಣಕ್ಕೆ ವಾಮಾಚಾರದ ಹಿನ್ನೆಲೆ ಇರಬಹುದೆಂದು ಪೊಲೀಸರು ಶಂಕಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಉತ್ತರಪ್ರದೇಶದಲ್ಲೇ, ಕಳೆದ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್‌ನಲ್ಲಿ 19 ವರ್ಷದ ಯುವತಿಯ ಮೇಲೆ ನಾಲ್ವರು ಯುವಕರು ಹಲ್ಲೆ ನಡೆಸಿದ್ದು, ಆಕೆಯ ಮೇಲೆ ಅಮಾನುಷವಾಗಿ ಹಲ್ಲೆ ನಡೆಸಿದ್ದರು. ಆ ಪೈಶಾಚಿಕ ಕೃತ್ಯದಲ್ಲಿ ಯುವತಿಯ ಬೆನ್ನುಮೂಳೆ ಗಾಸಿಗೊಂಡು, ಎರಡು ಕಾಲುಗಳು ಹಾಗೂ ತೋಳಿನ ಮೂಳೆಗಳು ಮುರಿದಿದ್ದವು. ಆಕೆಯ ನಾಲಗೆ ತುಂಡಾಗಿತ್ತು. ದೌರ್ಜನ್ಯಕ್ಕೀಡಾದ ಯುವತಿಯ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ, ಮೃತಳ ಅಂತಿಮ ದರ್ಶನಕ್ಕೂ ಅವಕಾಶ ನೀಡದೆ, ಪೊಲೀಸರೇ ಅಂತ್ಯಸಂಸ್ಕಾರ ನಡೆಸಿದ್ದರು. ಈ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಆರೋಗ್ಯಕರ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಅಂತರ್ಜಲದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕಾದ ಮಾನವೀಯತೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ವಾಮಾಚಾರ ಮತ್ತು ಅತ್ಯಾಚಾರ ನಡೆದಂತಿದೆ. ಗಿಡುಗಗಳು ಪಾರಿವಾಳಗಳನ್ನು ಕುಕ್ಕಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದರೂ, ತಿಬಿಯಿಲ್ಲೋ ತಲೆಮರೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ.

ಒಂದೆಡೆ, ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳ ದೇಹವನ್ನು ವಿರೂಪಗೊಳಿಸುವ ಹಾಗೂ ಅವರ ಅಂಗಾಂಗಗಳನ್ನು ಛಿದ್ರಗೊಳಿಸುವ ಪೈಶಾಚಿಕ ಕೃತ್ಯಗಳು. ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ತಮ್ಮ ದೇಹದ ಭಾಗವನ್ನೇ ದಾನ ಮಾಡುವ ಜನರ ಯುವಹೃದಯವಂತಿಕೆ. ವಿರೋಧಾಭಾಸದ ಈ ಮಾದರಿಗಳು ವರ್ತಮಾನದ ಭಾರತವನ್ನು ಸಂಕೇತಿಸುವಂತಿವೆ. ಈ ವೈರುಧ್ಯಗಳು, ಆರೋಗ್ಯಕರ ಸಮಾಜದ ಹಂಬಲದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಆಯ್ಕೆ ಯಾವುದಾಗಿರಬೇಕು ಎನ್ನುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಾಗರಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆಗೊಡ್ಡುವಂತಿವೆ.

ಅಸಹಾಯಕರನ್ನು ಕಿತ್ತು ತಿನ್ನುವ ದಾರುಣ ಘಟನೆಗಳ ನಡುವೆಯೂ ಹರೀಶ್-ಶಿವರಾಜ್‌ರಂಥ ಯುವಜನರ ನಡವಳಿಕೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿನ ಅಂತಃಕರಣದ ದೊಣೆ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಬತ್ತಿಹೋಗಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವಂತಿದೆ. ಈಗ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಆಗಬೇಕಾಗಿರುವ ಕೆಲಸ, ಮಾನವೀಯ ಸ್ತಂದನಗಳನ್ನು ಜಾಗೃತಗೊಳಿಸುವುದು; ಸಾವಿನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೂ ಮತ್ತೊಬ್ಬರ ಹಿತದ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುವ ಯುವಜನರ ತ್ಯಾಗ-ನಿಸ್ವಾರ್ಥದ ಬದುಕನ್ನು ಎಳೆಯರಿಗೆ ಪರಿಚಯಿಸುವುದು. ಆಧುನಿಕ ಶಿಬಿಗಳ ತ್ಯಾಗದ ಕಥೆಗಳು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನಿಜಜೀವನದ ಪಠ್ಯವಾಗಬೇಕು. ಎಳೆಯ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ಐಕಾನ್‌ಗಳ ಕೊರತೆಯಿರುವ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ, ಹರೀಶ್-ಶಿವರಾಜ್ ಅಂಥವರನ್ನು ಸ್ಮಾರ್ತಿಯ ಒರತೆಗಳಾಗಿ ಬಿಂಬಿಸಬೇಕು. ಇಂದಿನ ಮಕ್ಕಳು ನಾಳೆಯ ಪ್ರಜೆಗಳಾದಾಗ ಶಿಬಿಗಳಾದ ಹೋದರೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ, ಗಿಡುಗಗಳಾಗಬಾರದು. ಆ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಎಳೆಯರ ಮನಸ್ಸುಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ಕೆಲಸ

■ ರಘುನಾಥ ಚ.ಹ.